

386
320

Moje przeżycia w czasie okupacji niemieckiej.

Bo przyjęciu frontu polsko-niemieckiego kozali nienazwy wszystkim ludziom znowu rzezy wojskowe i wszyscy znowu, w kimś, w kimś, w kimś. Nigdy nie bramy stały zamochnione, od którego się to zawsze. Od nas z powrotem nikt nie wymusił, więc ci ucierpiący przeszli do naszego domu i rzucili ochnięcie się ostro do matki, że tu jest schwana broni: wyprawobieki wszystkich z naszego podwórza i ustawili pod ściną. Były nich i ja byłem. Bo po kilku minutach rzekli ich się wszędy i rozpoczęli zrozumiałą revisję po oknach i oborach. Nic u was nie znaleziono i u wolniów nas odcisnęli. Bawieli się, gdyby w jakim oknie ci znalezili, to z tego okna wobec by wyciągnęli. Działo się to w 1939 roku, po przyjęciu Niemców na nasze terytoryjne. W 1943 roku, po zabraniu materiałów ze sklepu, sklepem szan przez Niemców i spotkała mnie policja z zamordowaniem. Zatrzymał mnie i wyrozumiał mi porządek z historią, bo był na wieku. Miałem tam dłoń do tymczasowy. Opatrzono wszystkie papiery, dokumenty, które były tam pieniężne, pytali się skąd ja je mam. Ja powiedziałem, że to są matki, więc obrzukano mnie, a nawet i ręce podwieszono i oblały laserką przez plecy, aż się zgiąłem i karkiem mi się do domu. W roku 1944, że już miałem gorzej, musiałem się kryć ze złodziejami i mużem po całych wiechach nie spać. A gdy zbliżył się front od Twierzyca, że jasno i kolęgi unikaliśmy przez wieś i Niemcy nas spotkali, zatrzymali nas i pytali się, jak odkąd się Rosjanie. Myszymy się zatrzymyli i nie chcieliśmy im mówić, że zamierzysz się jechać z nimi i chcieć z nowymi kłopotami uderzyć. Ale goając ujrzeli wojska rosyjskie rzucili strzelnię seriami w stronę nas. Ci Niemcy uciekli, tylko trzech zostało zabitych i jeden ranny, a myśmy na miejscu porolli, mówiąc zabitych. Za jakiekolwiek godziny minęło strzelanie. Myszymy wstali i zremontowali uchylony się w stronę lasu, gdzie byli rozbici.

Twierzyca 19 września.

Jan Sobociński